

STORIES OF CHANGE

လွတ်မြောက် သွားပါ

ဝေါလ်ပီရှင် အင်တာနေရှင်နယ် - မြန်မာ

(၁၆)၊ ရှင်စောပုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၅၂၅၁၉၁၊ ၅၁၀၁၄၈၊ ၅၁၁၂၆၅၊ ၅၁၀၁၁၃၊ ၀၉၄၂၁၃၉၃၄၃ - ၅၀
ဖက်စ် (ဥစ္စာ) ၅၂၇၅၀၂

အီးမေးလ် - myanmar@wvi.org

Web : www.wvi.org/myanmar

The Vanguard Series

STORIES OF CHANGE

လွတ်မြောက် သွားသူ

The Vanguard Series: လူကုန်ကူးခြင်းနှင့် လုံခြုံမှုမရှိသောရွှေ့ပြောင်းသွားလာခြင်းများအား တိုက်ဖျက်ရန် အတွက် ဆန်းသစ်တီထွင်ထားခြင်း

© World Vision International 2014

ISBN 978-0-918261-56-4

စာရေးသူ - Ian Pugh (ဖြစ်ရပ်မှန်ကို အခြေခံထားသည်။)

မူပိုင်ခွင့်အားလုံး ကာကွယ်ထားသည်။ ထုတ်ဝေသူထံတွင် ခွင့်ပြုချက်မရရှိဘဲ ဤစာအုပ်၏ မည်သည့် အစိတ်အပိုင်းကိုမဆို မည်သည့်ပုံစံဖြင့်မဆို ကောက်နုတ် သုံးသပ်ချက်များမှ လွဲ၍ ပြန်လည်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုလုပ်ရ။

World Vision International ကိုယ်စား End Trafficking in Persons (ETIP) လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေး စီမံကိန်းမှ ထုတ်ဝေသည်။ ဝေါလ်ဖီရှင်သည် ရေစ်ယာန်လူမှုရေးအဖွဲ့အစည်းဖြစ်ပြီး ကလေးသူငယ်များ၊ မိသားစုများနှင့် ရပ်ရွာလူထုများ၏ ဆင်းရဲခြင်းနှင့် မမျှတမှုများမှ ကျော်လွှားနိုင်ရန် လုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်လျက်ရှိသည်။ ဝေါလ်ဖီရှင်သည် လူမျိုး၊ ဘာသာ၊ ယုံကြည်သက်ဝင်မှု၊ ကျား၊ မ အသက်အရွယ်မရွဲခြားဘဲ အကူအညီပေးလျက်ရှိသည်။

World Vision International - Myanmar အကြောင်းပိုမိုသိရှိလိုလျှင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး wvi.org/myanmar သို့ ဆက်သွယ်ပါ။

လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေးစီမံကိန်း (ETIP Programme) ကိုယ်စား John Whan Yoon နှင့် Amy Collins၊ Senior Editor (တည်းဖြတ်) - Heather Elliott ၊ Production Management (ထုတ်လုပ်ရေးမန်နေဂျာ) - Katie Klopman Fike၊ Copy editing (မူပိုင်ခွင့်) - Melody Ipi၊ Cover Design (မျက်နှာဖုံးဒီဇိုင်း) နှင့် Interior Layout (အတွင်းအပြင်အဆင်) - Inis Communication၊ Illustrations (သရုပ်ဖော်ပုံ ရေးဆွဲခြင်းများ) - Natasha Bautista နှင့် Rishi Mandhyan။

ဒီဇိုင်းနှင့်ထုတ်ဝေခြင်းအား Inis Communication - www.iniscommunication.com မှ လုပ်ဆောင်ကြသည်။

ဝေါလ်ဖီရှင်မြန်မာ - (ETIP Program) လူကုန်ကူးမှု အဆုံးသတ်ရေးစီမံကိန်းမှ မြန်မာဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထုတ်ဝေပါသည်။

ဝေါလ်ဖီရှင် အင်တာနေရှင်နယ် - မြန်မာ

(၁၆)၊ ရှင်စောပုလမ်း၊ အလုံမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဖုန်း - ၅၂၅၁၉၁၊ ၅၁၀၀၄၈၊ ၅၁၁၂၆၅၊ ၅၁၀၀၁၃၊ ၀၉၄၂၁၁၃၉၃၄၃ - ၅၀

ဖက်စ် (ဥစ္စာ) ၅၂၇၅၀၂

အီးမေးလ် - myanmar@wvi.org

Web : www.wvi.org/myanmar

The Vanguard Series

‘ထူး’ဟာ သူ့ရဲ့ဖော့ကလေးရေပေါ်မှာ လှုပ်ရှားသွားတာကို
အသေအချာကြည့်ရင်း သူ့ရဲ့ငါးမျှားတံကို ဆွဲမလိုက်ပါတယ်။
တစ်ခုခုတော့မိပြီ ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ငါးမျှားတံကို ဆွဲမပြီး ငါးကို
ဖြုတ်ယူစဉ်

နောက်မှ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရယ်သံကို ကြားလိုက်ပါတယ်။
လူတစ်ယောက်ဟာ အနားက သစ်ပင်ရိပ်ကနေ ‘ထူး’ကို
ကြည့်နေပါတယ်။

“မင်းကြည့်ရတာ ဒီအလုပ်ကို လုပ်နေကျနဲ့တူတယ်”လို့
ပြောပါတယ်။

ထူးဟာ မိလာတဲ့ငါးကို ဖြုတ်ယူပြီး နောက်တစ်ခါ ထပ်မျှားဖို့
ပြင်ဆင်လိုက်ပါတယ်။

နောက်ထပ်ငါးနည်းနည်း ရပြီးတဲ့အခါမှာတော့ ထူးဟာ သစ်ပင်
ရိပ်အောက်မှာနားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

အဲဒီလူက “မင်းမဆိုးဘူး ငါးအတော်ရသားပဲ” လို့ပြောပါတယ်။

ထူးက “ဒီလောက်နဲ့ မရသေးဘူး ကျွန်တော် အသက်(၁၉)
နှစ်ရှိပြီ၊ မွေးချင်း (၁၀)ယောက်ထဲက အကြီးဆုံးဗျ၊ ကျွန်
တော်အလုပ်လုပ်ချင်ပေမဲ့ အလုပ်ရဖို့မလွယ်ဘူး ဒါကြောင့်
ငါးမျှားနေတာ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“မင်းထိုင်းက ငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်သင့်တယ်၊
သူတို့က တစ်နှစ်ကို ဘတ်(၁)သိန်းတောင်(ကျပ်သိန်းသုံးဆယ်ခန့်)
ပေးတာ” လို့ ပြောလိုက်တော့၊

ဘတ်(၁)သိန်း(ကျပ်သိန်းသုံးဆယ်ခန့်) ဟုတ်လားဆိုပြီး ထူးက
အံ့သြစွာ မေးလိုက်တယ်။

သူ့နာမည်က ‘ဆိုးကျော်’ ဆိုသူဖြစ်ပြီး ထူးငါးဖမ်းစက်လှေပေါ်မှာ
အလုပ် လုပ်မယ်ဆိုလျှင် သူကူညီနိုင်တယ်လို့ ပြောပါတယ်။

‘ထူး’က အဲဒီအကြောင်းကို မိသားစုတွေနဲ့ တိုင်ပင်တယ်။
ထုံးစံအတိုင်း ထူးရဲ့အမေက စိတ်ပူတာပေါ့။ ‘ထူး’က
မိခင်ရဲ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး၊ အမေ မစိုးရိမ်ပါနဲ့
အားလုံးအဆင်ပြေမှာပါလို့ အမေကို နှစ်သိမ့် လိုက်တယ်။

‘ဆိုးကျော်’ဟာ ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာ အားလုံးကို
စီစဉ်လိုက်ပါတယ်။ မကြာမီ တခြားလူ(၁၈)ယောက်နဲ့အတူ၊
ကမ္ဘောဒီးယားကနေ ထိုင်းနိုင်ငံကို နယ်စပ်ကနေ ဖြတ်
ကျော်ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ပတာနီခရိုင်ကို ခရီးဆက်ခဲ့ပါ
တယ်။

ဘတ်စ်ကားပေါ်လိုက်ပါရင်း ‘ထူး’ စိတ်လှုပ်ရှားနေပါတယ်။
“အခုမှ ငါ့အတွက် ဘဝသစ်စတာ မကြာခင်ငါရဲ့ မိသား
စုကို အလုပ်အကျွေး ပြုနိုင်တော့မယ်” လို့တွေးရင်း ထူး
ပျော်နေမိတယ်။

ပတာနီကို ရောက်တာနဲ့ ငါးဖမ်း စက်လှေ ပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ကြရပါတယ်။ အလုပ်က ပင်ပန်းပြီး အခြေအနေက ဆိုးပါတယ်။ ငါးဖမ်းစက်လှေတွေဟာ ပင်လယ်ပြင်မှာ (၂-၃) ပတ်ကြာနေရပြီး ပြင်စရာရှိမှ ကမ်းကို ပြန်ကပ်ပါတယ်။ ထူးနဲ့အခြား ငါးဖမ်းလုပ်သားတွေဟာ မနက်အာရုံဦးကနေ ညတော်တော်လေး မိုးချုပ်တဲ့အထိ မနားမနေ အလုပ်လုပ်ကြရပါတယ်။

တစ်လလောက် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်လုပ်ပြီးတဲ့ အခါမှာတော့ ထူးဟာ သူရတဲ့လစာအလွန်နည်းကြောင်း သိရလို့ အရမ်းအံ့ဩသွားတယ်။ လှေဦးစီးကို မေးကြည့်တော့ (၇)လ အလုပ်လုပ်ပြီးမှ လစာအပြည့် ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။

‘ထူး’ နောက်ထပ်(၆)လ ဒုက္ခခံပြီး အလုပ်လုပ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ကတိပေးထားတဲ့အတိုင်း လစာမရတာကို သိရတော့ တုန်လှုပ်သွားတယ်။ ဒါနဲ့ ‘ထူး’က သူ့ကို လစာအပြည့်မပေးရင် သူ့အလုပ် ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ သင်္ဘောကနေ ထွက်သွားမယ်လို့ လှေသူကြီးကို ပြောလိုက်ပါတယ်။

လှေသူကြီးက သူ့ရှာကင်အိတ်ထဲ လက်နှိုက်လိုက်တဲ့အတွက် ထူးက သူ့ကို ငွေပေးမယ်လို့ ထင်လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေမဟုတ်ဘဲ သေနတ်ဖြစ်နေတယ်။ သေနတ်ချိန်ပြီး အလုပ်ပြန်လုပ်ဖို့ ကြိမ်းဝါးလိုက်တယ်။

နောက်လတွေမှာ ထူးပိုပြီး စိတ်ပျက်လာတယ်။ မအိပ်နိုင်မစား
နိုင်ဖြစ်ပြီး၊ ကျန်းမာရေးထိခိုက်လာတယ်။ အစားအသောက်က
လည်း မကောင်း၊ အိပ်တဲ့နေရာကလည်း ကြပ်ညှပ်ပြီး ညစ်ပတ်
နေပါတယ်။ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့က သူ့အသက်ရှင်ဖို့ တစ်ခု
တည်းသော နည်းလမ်းဖြစ်ကြောင်း ထူး စဉ်းစားမိတယ်။

မှောင်မဲပြီး မိုးရွာနေတဲ့ညတစ်ညမှာ ထူးတို့လှေဟာ ရိက္ခာတင်ဖို့
မလေးရှားက ဆိပ်ကမ်းတစ်ခုကို ကပ်ခဲ့ပါတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း
လှေသားတစ်ဦးကိုမှ ကမ်းပေါ်တက်ခွင့် မပေးပါဘူး။ ထူးက
အခုမဟုတ်ရင် နောက်ဘယ်တော့မှ ဒီလိုအခွင့်အရေး ရတော့မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ တွေးမိတဲ့အတွက်ကြောင့် ထွက်ပြေးဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်တယ်။ ကုန်းပတ်ပေါ်ကို တွားတက်လာပြီး ပင်လယ်ထဲ
ကို ခုန်ချ လိုက်တယ်။ လှေသူကြီးက သေနတ်နဲ့လိုက်ပစ်တော့
ညမှောင်ပင်လယ်ထဲမှာ ထူးတစ်ယောက် အမောဆိုမတတ် ရေ
ကူးပြေးခဲ့တယ်။

နောက်ဆုံးတော့ ထူးဟာ မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ကမ်းပေါ်တက်ပြေး
လွတ်မြောက်ခဲ့တယ်။

‘ထူး’ဟာ သူမရောက်ဖူးတဲ့ မြို့ထဲမှာ တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်း ထွက် ရေစိုအဝတ်တွေနဲ့ လျှောက်သွားနေတယ်။ မနက်မိုးလင်း တော့ ချမ်းကလည်း ချမ်း၊ ဗိုက်ကလည်း ဆာတော့ လူတွေဆီက အစားအစာနှင့် ငွေကို တောင်းစားရတယ်။ တစ်ယောက်ယောက် က သတင်းပေးလိုက်တယ် ထင်ပါတယ်။ များမကြာမီ မလေးရှား ရဲတွေ ရောက်လာပြီး၊ ထူးကိုဖမ်းပြီး အချုပ်ထဲထည့်ထားလိုက် တယ်။

တစ်လလောက်ကြာတော့ ထူးကို ကွာလာလမ်ပူမှာရှိတဲ့ အကျဉ်း
ထောင် ကိုပို့လိုက်ကြတယ်။ ထူး အရမ်းတုန်လှုပ် ခြောက်ခြားသွားပါ
တယ်။ ရုတ်တရက်သူက သံလက်သီးအသုံးပြုတဲ့ ထောင်စောင့်တွေ
အုပ်ချုပ်တဲ့ ရာဇဝတ်သားတွေကြားထဲ ထူးကိုပို့လိုက်ကြတယ်။
ဘာအကြောင်းမှမရှိဘဲ ထူးဆိုးဆိုးဝါးဝါး အရိုက်ခံရတဲ့အတွက်
အကျဉ်းထောင်ဆေးရုံကို ထူးရောက်သွားတယ်။

ထူးဟာ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်မှာ လှဲနေတုန်း သပ်
သပ်ရပ်ရပ် ဝတ်စားထားတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် သူ့ဆီ
ရောက်လာတယ်။ သူမပြောလိုက်တဲ့ စကားဟာ ထူးအတွက်
သူတစ်သက်တာမှာ နားဝင်အချို့ဆုံး ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။

“ကျွန်မက ကမ္ဘာ့ဒီးယားသံရုံးကပါ”လို့ သူမ ပြောလိုက်
တယ်။

သတင်းအပတ် အနည်းငယ်ကြာတော့ ထူးကို လေယာဉ်ပျံနဲ့ အိမ်ကို ပြန်ပို့ပါတယ်။ ထူးဟာ သူ့မိသားစုတွေကို ပြန်မတွေ့ရတော့ဘူးလို့ ထင်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ သူတို့အားလုံး ထူးကို လာကြိုနေကြတယ်။ သူတို့ အပြီးတွေနဲ့ ဆီးကြိုနေတဲ့လက်များကို တွေ့ရတော့ သူသည် မျက်ရည်မဆည် နိုင်ဖြစ်ရပါတယ်။

အိမ်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာ ထူးဆီကို ဝေါလ်ဗီရှင်ဝန်ထမ်းနဲ့ လူမှု ဝန်ထမ်းအရာရှိတစ်ဦး လာလည်ကြတယ်။ သူတို့က ထူးကို ဘယ် လိုအလုပ်အကိုင်မျိုးနဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကြောင်း ပြုချင်သလဲလို့မေးပြီး ထူးရဲ့ဆန္ဒအတိုင်း ဆံပင်ညှပ်သင်တန်းကို တက်စေပါတယ်။ သင် တန်းတက်ရင်း ဝင်ငွေရတာကို ထူး သဘောအကျဆုံးဘဲ။

သင်တန်းပြီးတဲ့အခါ ဝေါလ်ဗီရှင်က ထူးကို ဆံပင်ညှပ်ဆိုင် ဖွင့်နိုင်ဖို့ ကူညီခဲ့ပါတယ်။ အခုအချိန်မှာ ထူးဟာ သူ့ရဲ့ရပ်ရွာမှာ လူသိများပြီး လေးစားရတဲ့ ဆံသဆရာတစ်ဦးဖြစ်နေပြီး တစ်နေ့ကို ဝင်ငွေ ၂၅၀၀ကျပ်မှ ၅၀၀၀ကျပ်အထိ ရနေပါပြီ။ မကြာခင်မှာ သူ့ရဲ့လုပ်ငန်းကို တိုးချဲ့နိုင်ဖို့ သူမျှော်လင့်နေပါတယ်။ ဒါမှ သူ့ညီလေးနှစ်ယောက်ကို တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်သင်ဖို့ရန် ထောက်ပံ့ပေးနိုင်မှာဖြစ်ပါတယ်။ အခွင့်အခါသင့်တိုင်း ထူးဟာ သူ့ဘဝအကြောင်းကို အများသိအောင် ပြောပြပါတယ်။

“လူတွေဟာ အန္တရာယ်ကို သိဖို့လိုတယ်။ ဘယ်သူမှ ကျွန်တော် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသလို မကြုံတွေ့စေချင်ပါဘူး”လို့ ထူးက အမြဲပြောလေ့ ရှိပါတယ်။